

[Ministeren for offentlige arbejder.]

det er galt, er først og fremmest, hvor det drejer sig om de egentlige landeveje, hovedlandevejene og — for at gå videre — motorvejene. Det er på dette område, vi efter min opfattelse er bagefter, og derfor smerter det mig mere i og for sig, at vi skal skære ned på de egentlige vejfundsudgifter, end at vi skal skære ned på de udgifter, vi i dag drøfter.

Det ærede medlem hr. Erik A. Jensen var også inde på problemet med vejfundsarbejder og mente, at årsagen til, at amtskommunerne havde brugt så mange penge på almindelige vejudgifter, var, at man ikke havde været tilstrækkelig rundhåndet med vejfondstilsagn. Jeg vil gerne sige — det er i og for sig også et svar til det ærede medlem hr. Rimstad — at det har været sådan i denne regerings tid, som det har været i andre regerings tid, altså også da partiet venstre og det konservative folkeparti dannede regering, at ingen minister for offentlige arbejder har haft rådighed over vejfonden i den forstand, at han bare kunne dele ud af pengene. Det har været sådan, at man hvert år, når finanslovsforslaget blev fremsat og gennemført i det høje ting, havde sat en bestemt sum af, som ministeren havde at råde over. Det er klart, at når man bliver holdt inden for en vis ramme på dette område, må man disponere sådan, som man synes er rigtigst, men man kan ikke disponere sådan, som man gerne ville; man kan ikke give så mange vejfondstilsagn, som man gerne ville, fordi der i forvejen er lagt en ganske bestemt ramme, som man ikke kan bevæge sig ud over.

Derfor vil jeg også sige til det ærede medlem hr. Rimstad, at jeg ikke har noget ønske om at diskutere motorafgifter i forbindelse med spørgsmålet om vejudgifter under dette lovforslags behandling. Det er jo et område, som jeg ikke har noget med at gøre, for så vidt som det sorterer under finansministeren, og jeg kan ikke give det ærede medlem hr. Rimstad noget tilsagn om, at de 40 mill. kr., vi kan spare her, kan overføres til hjælp for erhvervslivet. Så langt rækker mit magtområde ikke, at jeg har nogen beføjelse til at kunne give tilsagn i den retning.

Jeg takker altså for den tilslutning, der er givet. Jeg er selv ked af, at vi skal røre

ved den lov, som vi gennemførte i enighed i 1958, og jeg håber ligesom det ærede medlem hr. Homborg, at ordningen kun bliver midlertidig, og at man igen kan vende tilbage til lovens refusionsbestemmelser, som vi i sin tid var helt enige om. På den anden side betragter jeg dette lovforslag som en nødvendighed i kraft af det politiske forlig, der blev indgået i forsommeren om hele økonomien i vort samfund.

Asger Jensen: Jeg er ikke uenig med den højtærede minister i, at således som den økonomiske politik har formet sig, er det nødvendigt med besparelser på statens budget, og ud fra denne betragtning har jeg heller ikke kritiseret de besparelser, man her har foreslået. Jeg er ej heller uenig i, at lovforslaget er en konsekvens af det økonomiske forlig, der i forsommeren blev indgået. Det, vi åbenbart ikke er helt enige om, er alene årsagen til, at vi er i denne situation. Den højtærede minister sagde, at det ikke skyldtes en dårlig økonomisk politik. Må jeg spørge: hvad mener den højtærede minister da er årsagen? Den højtærede minister er i den situation, at her fremsættes et forslag, som af den højtærede minister selv betegnes med ordene: det er kedeligt, at det er nødvendigt at fremsætte det. Altså må der være en årsag til, at det fremsættes, og det må også være en økonomisk årsag. Er det da ikke helt ligetil at mene, at det er en dårlig økonomisk politik, der er årsagen?

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at jeg ikke ved denne lejlighed har tænkt at optage nogen storpolitisk forhandling om Danmarks økonomiske situation. Men når det ærede medlem hævder, at årsagen til dette forslags fremkomst er en dårlig økonomisk politik, vil jeg deroverfor sige, at hvis det er det, så er det i hvert fald fælles ansvar, for de udgifter, der er bevilget, er bevilget også med tilslutning — i stor udstrækning — fra det ærede medlems parti.

Der er imidlertid en helt anden årsag, som det ærede medlem måske ikke har fået øje på. Det er arbejdskraftproblemet. Denne sag drejer sig jo ikke alene om at spare 40